

La lectura de l'Evangelí d'avui és complicada si no es llegeix des de la fe.

Els apòstols no devien entendre res de res, però després van fer cas del missatge de Déu: *Aquest és el meu fill estimat; escolteu-lo.*

Van entendre poc però van confiar molt i van escoltar el que els va anar dient Jesús que els va menar pels camins de l'amor, la bondat, la veritat i el bé envers els altres, de tal manera que van actuar sense por perquè el que feien tenia sentit i a la fi el "premi" superaria l'espai i el temps.

Els esperava una tasca perillosa perquè el seu "líder" acabava de morir jutjat com a activista per uns poders religiosos que s'havien enfrontat fins i tot amb el poder polític per conservar els seus privilegis. Renovar les normes establertes amb les úniques eines de l'amor, la bondat i el perdó per mitjà de la paraula i l'exemple devia ser una tasca difícil d'entendre. Aquells "quatre arreplegats" se la van jugar de valent en perdre la por.

En la societat d'avui, també en l'Església, hi ha pecat i feblesa. Però sobretot hi ha por.

Por a afrontar risc. Hi ha por a tot el que és nou com si conservar el passat garantís automàticament la fidelitat a l'evangelí. El Concili Vaticà II diu rotundament que cal reformar constantment i, en contra, la por alimenta l'instint de conservar. Hi ha por a plantejar qüestions importants que podrien inquietar com ara la teologia creativa, els ritus i llenguatges litúrgics, donar a les dones un paper més actiu i preponderant i sobretot hi ha por a anteposar la misericòrdia per damunt de tot. Els Evangelis, les benaurances, van ser i segueixen sent una exigència renovadora de les persones, "però no és menys cert que el que mou avui l'Església no és la renovació sinó l'instint de conservar" (Llunell).

Diu el Papa Francesc en una reflexió per aquest diumenge: *necesitamos otra mirada, una luz que ilumine en profundidad el misterio de la vida y nos ayude a ir más allá de los criterios de este mundo.*

La promesa d'un món millor en el més enllà és un antídote contra la por. No és fàcil, però la fe arrelada pren coratge fins hi tot davant la mort.

Que tot això del més enllà no ens entra al cap és normal, per això se'ns parla de misteri. Però en un moment donat de la nostra història rebem el regal de Jesús de Natzaret que ha donat un tomb de renovació al pensament religiós que s'oblidava de l'home, i li diu que vol que se senti estimat, comprés i que sempre estarà al seu, al nostre, costat i ho fa renovant fins hi tot revolucionàriament, l'ordre establert. No l'anul·la, el renova, el posa al dia.

De la seva vida i els seus actes en tenim el testimoni del Nou Testament. Moltes constitucions i moltes lleis que han anat evolucionant i les que ho han fet pensant en les persones i el seu bé, s'han recolzat en aquest gran document.

Escoltar i fer cas dels evangelis, o sigui "escoltar", ens demana no fugir d'estudi davant dels problemes, no callar quan hauríem de parlar, no tenir por a acollir fins hi tot els pecadors com feia Jesús, no caure en el vici de la societat acomodada que no vol problemes si incomoden la jerarquia o calla per no perdre privilegis.

Avui se'ns recorda que hi ha una transcendència i l'anunci d'un missatge que ens confia un ministeri de reconciliació i no de condemna. Una autèntica raó d'esperança.